

ΣΑΚΗΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΑΣ (1930 - 1985) – ΒΑΣΙΛΗΣ ΦΙΛΙΑΣ (1927 - 2018)

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Στο πλαίσιο της Διεθνούς Ημέρας των Εκπαιδευτικών (5 Οκτωβρίου), είπα ν' ανάψω ένα κεριά τιμής και μνήμης σε δυο «Δασκάλους των Δασκάλων», το Σάκη Καραγιώργα και το Βασίλη Φίλια...

Ο Σάκης Καραγιώργας και ο Βασίλης Φίλιας είχαν ΗΘΟΣ, με την ομηρική και τη σύγχρονη έννοια της λέξης. Ομηρικά: ήθος, σημαίνει τόπο, πατρίδα. Υπήρξαν αμφότεροι, προπαντός, Πατριώτες και τούτο μακράν από σωβινισμούς, μεγαλοϊδέες, φανατισμούς. Σύγχρονα: ήθος, σημαίνει τρόπο, στάση ζωής. Τούτα τα «παιδιά» του λόγιου Ερμή, μα και του Άρη, είχαν, προπάντων, στάση ζωής, που νοηματοδότησαν με αδιαπραγμάτευτους κώδικες αξιών, που βίωναν ζώντας λιτά και σεμνά, αποφεύγοντας τη δημοσιότητα και την τύρβη της αγοράς, πόρρω απέχοντες απ' τη σημερινή φοβισμένη διανόηση, τον πνευματικό κόσμο του «δήθεν», των πανηγυριών, των τελετών, των δεξιώσεων, της αφασίας, της σπουδαρχίας, της αιδήμονας, ενοχικής σιωπής.

Πίστευαν, ακράδαντα, πως το μείζον πρόβλημα του ανθρώπου είναι η νοηματοδότηση της ζωής του. Ο τρόπος που αντιλαμβάνεται την ύπαρξή του. Το πρόβλημα της νεολαίας σήμερα είναι αυτό ακριβώς: η ανοηματοδότηση της ζωής. Και στάθμιζαν την κύρια ευθύνη στους δασκάλους και, προπαντός, τους « δασκάλους των δασκάλων», δηλαδή τους Ακαδημαϊκούς.

Ο Σάκης Καραγιώργας και ο Βασίλης Φίλιας υπήρξαν από τους σπουδαιότερους βιωματικούς (συμβατότητα διδασκαλίας και στάσης ζωής) και φωτισμένους δασκάλους της Νεότερης Ιστορίας μας με αξιωματικές αρχές-αυτονόητα που θέλουν το δάσκαλο να διδάσκει, να διαπαιδαγωγεί, ν' αποτελεί πρότυπο, να πιστεύει στην ύπαρξη κακών δασκάλων κι όχι κακών μαθητών. Κοντά τους μάθαινες «γράμματα», ζείδωρες μαγιές σκέψης (πνευματική ανασφάλεια, ανησυχία, υποψία, αμφιβολία, αμφισβήτηση, ανυπακοή, άρνηση κλπ.). Καταύγασμα η στάση τους απέναντι στους ξενοκίνητους απριλιανούς δικτάτορες. Ήταν και οι δυο τους τρόφιμοι των φυλακών Καλαμίου και Αλικαρνασσού (φυλακές Ιτζεβίν), ύστερα από απόφαση του Στρατοδικείου της Χούντας, για αντίσταση κατά της Αρχής. Οι δύο τιτανικοί άνδρες θεωρούσαν, βασανιστήρια-φυλακίσεις, τα ακριβότερα τιμαλφή τους, τα σπουδαιότερα εύσημά τους.

